

Пижо остана толкова изненаданъ отъ малкото пиле, че дори се уплаши. Козината му настръхна. Мустакитѣ му щръкнаха и той изфуча толкова страшно, че смрази кръвта на Пипъ. Но малкиятъ юнакъ отново се съвзе и си рече: „Ако избѣгамъ сега, цѣлиятъ курникъ ще ми се смѣе, а мама никога нѣма да ме пусне въ градината.“

И Пипъ пристѣпи нѣколко крачки къмъ Пижа. Това съвсемъ обърка котака. Той никога презъ живота си не бѣше виждалъ пиле да се не бои отъ котка. Затова помисли, че Пипъ не е пиле, а нѣкакво страшно същество, отъ което трѣба да се пази. Затова Пижо отстѣпи назадъ и изфуча по-силно. Но и това не стресна Пипъ. Той бѣше се вече забравилъ и искаше на всѣка цена да чуе отъ устата на Пижа — яде ли той пиленца или не. Затова попита:

— Господинъ Пижо, кажи ми, ядешъ ли малки пиленца или не?

Като чу това, Пижо си припомни, какъ го би господарката му за онѣзи петъ пиленца, които бѣше излапалъ миналата година. И реши, че Пипъ е пратенъ да го изпита. Той отстѣпи по-назадъ и се препъна о старото черво за поливане на градината. После сбра бърже-бърже космитѣ си, прибра мустакитѣ си и мирно отговори:

— Азъ ли да ямъ пилета? Никога! Нито съмъ ялъ, нито ще ямъ!

Преди Пипъ да рече още нѣщо, Пижо приклепна и съ единъ скокъ се намѣри на градинския дуваръ. И отъ тамъ толкова свирепо изфуча срещу Пипъ, че той този пътъ съвсемъ изгуби и ума и дума. Намѣсто да побѣгне назадъ, отъ страхъ литна напредъ къмъ дувара. Като видѣ това, Пижо се уплаши и отскочи надире, за да се спаси отъ Пипъ. Но не можа да се задържи на мѣстото си, подхлъзна се и тупна отгатыкъ на прашната улица. И дълго време двамата приятели се спотайваха — единиятъ отсамъ, а другиятъ отгатыкъ дувара. Сетне тихичко се измъкнаха. Пижо се скри въ готварницата, а Пипъ въ курника. Тамъ той стоя, докато му се умири разтуптѣното сърце. Но щомъ усѣти, че се е успокоилъ, изкочи да се похвали какъ е приказвалъ съ Пижа. За жалостъ, никой не му повѣрва, колкото и да се